

LIV. JAK SE MODLIT?

Písmo svaté:

Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebud'te jako oni; vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. (Mt 6, 7-8)

Jednou se Ježíš na nějakém místě modlil; když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako tomu učil své učedníky i Jan.“ (Lk 11, 1)

Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním.

Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle. (Řím 8, 26-27)

Katechismus:

Modlitba a křesťanský život jsou neodlučitelné, protože jde o jednu a tutéž lásku, o totéž odříkání, které pramení z lásky. Totéž dětinné a láskyplné přizpůsobení Otcovu plánu lásky. Totéž proměňující spojení v Duchu svatém, který nás stále víc připodobňuje Ježíši Kristu. Táž láska pro všechny lidi, láska, kterou nás miloval Ježíš: „Potom vám Otec dá všechno, o čem budete prosit ve jménu mém. To vám přikazuji: Milujte se navzájem!“ (Jan 15,16-17). „Neustále se modlí ten, kdo svou modlitbu spojuje se skutky a skutky s modlitbou. Jenom tak můžeme pokládat zásadu neustálé modlitby za uskutečnitelnou.“ (čl. 2745 KKC)

Text k prohloubení meditace:

Dnešní katecheze pokládá velmi jednoduchou otázku, na kterou, se může zdát, že lze snadno odpovědět. Jak se modlit? Položili jste si někdy tuto otázku? Odpověď na tuto otázku nemůže být nějaká obecná, ale zcela konkrétní a osobní, podle charakteru osoby a konkrétní situace, ve které člověk žije. Mějme na mysli, že je jiný požadavek a jiný způsob modlitby člověka, který má volný čas, je někde v kostele a jiný u osoby, která je plně ve službě druhým, např. jako matka, která se stará o své děti. Jak se má ona modlit? Asi způsob její modlitby bude rozdílný od mnicha. Zkusme tedy odpovědět na tuto otázku, protože i učedníci se Ježíše ptali: „Nauč nás modlit se“. To znamená, že vnímali jakýsi svůj nedostatek v modlitbě, a to vzhledem k Ježíši, kterého viděli, jak se modlí a jaký vztah v modlitbě má se svým Otcem. Pokud podle Kristových slov je modlitba výrazem vztahu, tedy činností lásky, pak láska je modlitba. Jak se tedy modlit? Odpověď na tuto otázku je: „milovat“. Kdo nemiluje Boha, tak se nemodlí, i kdyby po celý den klečel v kostele a odříkával slovní modlitby. Stejně tak může někdo číst Písmo svaté, přemýšlet o něm, studovat ho, ale to všechno může dělat, aniž by se skutečně modlil, aniž by meditoval, což je modlitba mysli, kontemplace – modlitba srdce. Jak se má tedy modlit student, pracující, zasvěcená osoba, kněz, důchodce...? Má

odříkávat nějaký soubor modliteb? Má chodit do kostela? Má dělat denně nějakou adoraci? Všechno toto je dobré, ale bez vnitřní modlitby je to jako mít auto, mít ho v pořádku, mít nastartovaný motor, sedět za volantem, mít všechno připraveno k cestě, mít dostatek benzínu v nádrži, ale nezařadit rychlost a nesešlápnout plyn. Modlitba je totiž jako pero, které se stane užitečným a účinným, pokud s ním člověk začne psát na papír. Modlitba je ale duchovní pero, s kterým se píše na papír lidského srdce slovy bratrské lásky. Jak se tedy modlit? K modlitbě je potřeba mít dar, o nějž prosili i učedníci. Není to záležitostí lidského výkonu, i když je důležité rozhodnutí se modlit, ale je to záležitostí lásky Boží, která je darem Ducha Svatého. Je to sám Bůh, který se v nás modlí, prosí vzdechy nevyhovitelnými. Je mu tedy třeba udělat místo v srdci. *„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.“* Tedy blahoslavení ti, kteří nebrání Duchu Božímu, aby jednal v jejich životě a vedl jejich život, aby formoval a kultivoval duši člověka podle obrazu Boha. Můžeme si to přirovnat k hostu, který má přijít do našeho domu. Má-li se tam dobře cítit a být jako doma, musí být očekáván, s radostí uvítán a přijat od hostitele. Někdy jsme jako farizeus Šimon, který pozval Ježíše do svého domu, ale měl vůči němu ve svém smýšlení různé výhrady („kdyby to byl prorok, věděl by, jaká žena se ho dotýká...“ Lk 7, 39). Výhrady může mít člověk také „ve jménu Božím“, jako měli přední muži Izraelského národa proti Ježíšovi, který se modlil „nekonvenčně“. Kdy je Ježíš jako host očekáván, vítán a přijat do srdce? Ježíš je očekáván, když je hledán, když po něm duše touží, tj. když ho má duše velmi ráda. A člověk má velmi rád Ježíše, když všechno ostatní má méně rád, než Ježíše. Ale pozor, k přednosti Boží lásky se nedojde automaticky tak, že se kvůli strachu vyloučí všechno to, o čem se člověk domnívá, že by Ježíši mohlo vadit. Není primární strach a vyhýbání se zlu, nýbrž láska k Ježíši, který pak vede člověka k tomu, že se snaží vyhýbat všemu, co by se Ježíši nelíbilo. Protože Ježíš nás povolal k životu – novému životu Zmrtvýchvstalého, ne ke smrti. I když z lásky k Ježíši umíráme skutkům, které vedou k duchovní smrti, ke hříchu. Jedna věc je forma modlitby a druhá je modlitba sama a tyto dvě věci nesmí být zaměňovány. Zatímco srdcem modlitby je láska, forma je pouze její vyjádření, a to např. liturgické, ústní, meditace, kontemplace atd. Jak se modlit? Na to je odpověď: konkrétně milovat Boha ve tvých konkrétních podmínkách života a tuto modlitbu – lásku – realizovat ve vztahu k bližnímu. Tj. prokazovat milosrdenství.

Předsevzetí:

Ode dneška nebudu oddělovat svět modlitby od mého každodenního života. Můj den bude jednou velkou modlitbou, protože modlitbou – láskou – bude každá chvíle mého dne.

Myšlenka na závěr:

Někdy je práce, zvláště apoštolát, záslušnější než modlitba, protože poslušnost je vrcholem lásky. (Mons. P. Galeone 19. 9. 2005)